

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

Lassan járj, tovább érsz.

Pécs, 1899. augusztus 5.

(→) Ezt a magyar közmondást sokan az okosan való előhaladás jelszavának tartják. Csakhogy, mint minden jelszó, ez sem maradt menten profán kezektől, melyek kivetkőztették eredeti jellegéből és ma már nemcsak az okosan való előhaladásnak, de a kicsinyes okokba is erősen kapaszkodó maradiságnak lett a jelszava. Ha valaki nem szívesen tesz meg valamit; ha húzódik a kiviteltől, a vele járó költségtől és a belőle származó következményektől, akkor csak kirukkol vele, hogy lassan kell a dolgot nyélbe ütni, mert így tovább érünk, mintha sietnénk vele és elrontanánk az eredményt.

S a mint egyeseknek jogtalanul és illetéktelenül használt jelszava lesz a „lassan járj, tovább érsz“-féle elv, ha húzódznak valamitől, azonképen ezzel a jelszóval szokták a hivatalos urak is takargatni azt a huza-vona politikát, mely sok esetben intézője lesz a közérdek céljaira szolgáló tervek és munkálatok sorsának.

Igaz ugyan, hogy a „lassan járj, tovább érsz“ elve így alkalmazva nagyon Pató Pálos-jellegű, de hát annyi nálunk a Pató Pál, hogy nem csoda, ha ezt a közmondást is elhódítják a magyar néptől és saját külön jelszavukká teszik, hogy ezzel port hintsenek a világ szemébe.

Ez a porhintés azonban előbb-utóbb megboszulja magát és a Pató Pálok szofizmájáról lehull a lepel, hogy teljes meztelenségében álljon a világ előtt.

Pató Pálok mindenütt vannak. De ha a „ráérünk arra még“ volna az elvük, ha ez alatt a cégér alatt akarnának uralkodni, nem lennének veszedelmesek. Egyszerűen félretennék őket az utból és a maradiság helyébe jönnének az igaz haladás emberei. Csakhogy az a baj, hogy a Pató Pálok a „lassan járj, tovább érsz“ okos elvét hirdetik és ezzel sokakat tévedésbe ejtenek.

Ez az elv a mottója azoknak is, kik Pécs ügyeit intézik. A „lassan járj, tovább érsz“ jelszó alatt folyik a munka a torony alatt is. Lassan is járnak vele, de mégsem érnek benne valami messzire.

Ime itt van a végleges vízmű ügye. Két éve folyik a vizkeresés. És viz-

hiánynak vagyunk kitéve télen-nyáron, őszszel és tavasszal, ha az időjárásnak úgy tetszik. Mert bár drága pénzen megfúrtuk a hegyeket, összegyűjtöttük a sziklák méhében levő vizereket, szóval győzedelmeskedtünk az elemeken, mégse győzhetünk az időjárás szeszélyei fölött. Ha szárazság uralkodik, következménye lesz a vízhiány, akár télen, akár nyáron, az egészen egyre megy.

Hát most megint itt van a vízhiány. Egyelőre csak a vizpazarlástól óvja a hatóság a lakosságot és elzáratja a vízvezeték csapjait, no meg itt-ott (de nem mindenütt) az ipari munkához nem okvetlenül szükséges csapokat. Ez ugyan kellemetlen dolog, hogy épen nyáron, a forróság idején, fosztják meg a polgárságot attól, hogy otthon, lakásában, nyerhessen vizet; no meg az se valami hasznos, ha egy-egy iparág a miatt szenved, ha elzárják tőle a vizet, de hát a vízhiány olyan fenyegető mérveket öltött épen most, nyár közepén, hogy mindezt meg kell tenni.

Persze, hogy nem első eset ez nálunk. Mintha már máskor is lett volna vízhiány és mintha már sokat, nagyon sokat tanácskoztak volna a torony alatt a vízkérdésről. És mintha ezeknek a tanácskozásoknak egy csomó különféle határozat lett volna is az eredményük, melyeknek végrehajtása azonban egyelőre elaludt.

Igen, mert az volt az elv, hogy „lassan járj, tovább érsz“. Mikor a tanácskozások gőzerővel folytak s a nagy vízügyi bizottság hetenkint tartott üléseket és hozott egy csomó határozatot, egyszerre meg gondolta magát a száraz idő és esősre fordult.

És lett víz, a mennyi csak kellett, a tanácskozók pedig mosolyogva dugták össze a fejüket és így okoskodtak: No lám! Minek siettünk volna a segítséggel? Csak hiábavaló kiadás lett volna. Hiszen az idő megváltozván, ismét lesz vizünk s ez idő alatt lassacskán olcsóbban csinálhatunk valamit, mint a veszedelem idején gyors segítségért kiáltozva.

S véget értek a bizottsági ülések s elhallgattak az augurok, kik hol itt, hol ott gondolták a jó és elegendő vizet föl találni s jó pár ezer forint költségbe verték a várost a próbafurások révén, melyek végre is hiábavalóknak bizonyultak.

A „lassan járj, tovább érsz“ elve hát praktikusnak nem bizonyult ugyan, de drágának elég drága volt. Ami vizre találtak, azt nem is kellett keresni. Ott volt Pogányban és itt van a pécsi hegyekben.

Jelenleg a vízkérdés ügye abban a stádiumban áll, hogy a pogányi vizet meg kellene vizsgáltatni a főgeológussal, Böckh Jánossal és ennek véleménye alapján határozni a víz bevezetése fölött.

Igen ám, csakhogy a „lassan járj, tovább érsz“ elve megint előtérbe lépett. Hallgat a vízkérdés, de annál fenyegetőbben nő a vízhiány. S most, hogy tenni kell ellene valamit, azt teszik, hogy elzárják a vizet az adózó polgárok elől, akik szomjas kebellet ismerhetik be azt, hogy a városi Tanács annyira lassan jár, hogy nem ér semmire sem.

Csak az az egy vigasztalhatja a vízszükségben leledző polgárokat, hogy nemcsak a vízkérdéssel van így a Tanács, hanem sok egyéb dologgal is.

Itt van például a belvárosi templom restaurálásának az ügye. Egy év óta tanácskoztak már róla, míg végre a legutolsó értekezleten Schulek Frigyes kijelentette, hogy a kupola olyan rozzant állapotban van, hogy életveszélyes. Ugyan, ugyan, ha megtörtént volna, a mitől az Isten keze eddig még megóvta a hiveket, hogy a kupola egyszerre csak leszakad, ki felelt volna a sok emberéletért? Bizonyára a harangozóra tolták volna a felelősséget, mert hiszen ő jár legtöbbit a templom padlásán, neki kell tudnia, hogy milyen állapotban van az! Hiszen a mérnökök, gazdasági tanácsnokok, fölügyelők és a többi tekintetes urak nem azért kapják a fizetést, hogy ők a templom padlását bujják, a mi a denevérek szokása.

És a kupola kijavítását is kimondták végre. Ez évben okvetlenül kijavítandó: így szólt a szakértői vélemény s ez is tápot adott a „lassan járj, tovább érsz“ porhintő politikájának. Hiszen ez évben lesz december utolsó hete is; akkor is ráérünk a kupola kijavításával s ha közben talán a karácsonyi templomjárás alkalmával valami veszedelem áll be, majd fölakasztják érte a harangozót, vagy mi!

Mert lám, milyen óriási költségbe keveredett volna a város a szigetikülvárosi

Ma, vasárnap este

utolsó bucsú-hangversenyét

rendezi a cs. és kir. 44. gyalogezred zenekara

a „Pannonia“ kertben.

— Szabad bemenet. — Pschorr-sör. —

iskolával is, ha siet annak kiépítésével. Bár a tanítás életveszedelemmel járt benne, mégis kihúzták ott a tanúvet s most már szép lassan építhetik, ha kedvük lesz, mert ott a Rudolfinum időleges iskolahelyiségül. Öt-hatszáz forint bért takarítottak meg a városnak azaz, hogy nem siettek annak idején az iskola kiűritésével, amely ha esetleg összedül s az iskolásgyerekeket maga alá temette volna: a pedellust vonták volna érte felelősségre, mert neki kell tudnia legjobban, hogy milyen állapotban van az iskola.

Szóval a „lassan járj, tovább érsz“ elve mindenütt beválik. S ha gyakorlatias-sága, mint a jelenleg uralkodó vízhiány esetén is, kétségbevonatnék, könnyen lehet rajta segíteni.

Tessék összehívni megint egy értekezletet. Azon annyi vizenyős javaslatot fog tenni a nemes Tanács, hogy az időjárás is esősre fordul tőle. És lesz viz megint bőven.

Iparfejlesztés.

Pécs, 1899. augusztus 5.

A nyár kellő közepén, mikor a legtöbb hivatalban is napirenden vannak a szabadságolások s az emberiségnek egy igen nagy része kellemes üdülés közben gyűjti a következő munkaidényre az erőket: kereskedelemügyi miniszteriumunk nem pihen, sőt ellenkezőleg olyan nagy munkába kezdett, a mely nemcsak saját iparosztályának teljes erejét igénybe veszi, hanem a kereskedelmi és iparkamarákra is jelentékeny munkát ró.

Ez a nagy munka pedig nem egyéb, mint a magyar iparfejlesztési tevékenység alapvetési programjának megalkotása s egyuttal nyomban az alapozás munkájának is a megkezdése.

Ha azt akarjuk, hogy iparunk önálló legyen s mint ilyen tovább fejlődjék, minde- nek előtt azt kell megismernünk, hogy e téren jelenleg micsoda intézményeink vannak, milyen eszközökkel, mily irányban működnek ezek és milyen iparunknak a jelenben a termelő- képessége. Mikor már ezekre a kérdésekre megkaptuk a feleletet, előáll az a kérdés, hogy hogyan fejleszthetjük a termelő-képességet s

hogyan lehet a termelés számára kelendőseget is biztosítani?

Ezt célozza a kereskedelmi miniszterium a gyáripari termelési statisztikai felvételek megkezdett és immár minden irányban folyamatba is tett nagyszabású munkálatával. E célból mindenekelőtt a kamarák buzgalmát és helyszini tapasztalatait vette teljes mértékben igénybe, de biztos számításba vette maguknak az érdekelteknek is őszinte és buzgó közreműködését is.

A kérdőívek elkészültek, a felvételek eszközésével megbízandó szakértők kinevezvék, a kik a kérdőívek alapján már a legközelebbi napokban megkezdik az egész országban egyszerre az érdekes munkálatot.

A pécsi kereskedelmi és iparkamara a statisztikai felvétel ügyében a jövő hét folyamán fog értekezni a pécsi gyárosokkal, de e tárgyban addig is a következő előleges tájékoztatást intézte a kerületében létező nagyobb ipari vállalatokhoz:

»A legutóbbi idők hírlapi közleményeiből bizonyára tudomása van már t. Cimednek arról a nagyszabású s hazánk ipari fejlődésére messze kiható akcióról, a melyet a kereskedelemügyi m. kir. miniszterium abból a célból indított meg, hogy iparunk jövője érdekében pontosan megismerje hazánk ipari viszonyainak jelenlegi, tényleges állapotát; mert hiszen nyilvánvaló, hogy a míg nincsenek pontos, megbízható adataink arról, hogy iparunk terén jelenleg micsoda intézmények, minő eszközökkel, mily irányban és mily eredménnyel működnek, addig rendszeres iparfejlesztés nem képzelhető.

De egyébként is a külfölddel kötött kereskedelmi szerződéseink az 1903. évben lejárván, már most hazafiui kötelességünk arra irányozni minden figyelmünket, hogy hazai iparunk a külfölddel minden tekintetben kiállja a versenyt.

A tervbe vett s kamaránk céljait is a legteljesebb mértékben szolgáló ipari termelési statisztikai adatgyűjtés munkálatai egyelőre csupán a gyáriparra fognak kiterjedni s az erre vonatkozó előmunkálatok a kereskedelemügyi m. kir. miniszteriumban már annyira előhaladtak, hogy a felvételek még a jövő hó folyamán megkezdhetők lesznek.

Mielőtt azonban a kereskedelemügyi m. kir. miniszterium a kereskedelmi és iparkamarák közreműködésével a felvételeket eszközölné, kamaránk a munkálat teljessége és megbízhatósága érdekében már most kötelességének ismeri az érdekelteket első sorban is arról megnyugtani, hogy az egybegyűjtendő adatok kizárólag csak iparfejlesztési célokra, vagyis

maguknak az iparosoknak érdekében, azok javára fognak értékesítettetni.

Teljesen ki van zárva tehát az, hogy a kérdéses adatok a már említett kívül esetleg adóztatási vagy más célokra is felhasznál- tának, erről az érdekelteknek első sorban már az a körülmény is teljes biztosítékot nyújthat, hogy az egész felvétel az iparfel- ügyeletről szóló 1893. évi XXVIII. t.-c. alapján fog végrehajtatni, a melynek 30. §-a kimondja, hogy »az iparfelügyelők által (s a felvevő kö- zegek, a mennyiben nem tartoznának az ipar- felügyelők sorába, az említett törvény 11. §-a alapján az iparfelügyelőket helyettesítve fognak eljárni) gyűjtött adatok más, mint az ipartör- vény s az erre vonatkozó rendeletek végre- hajtásának céljaira vagy iparstatisztikai célokra fel nem használhatók«.

A kereskedelemügyi m. kir. miniszterium- ban ezek mellett is a szükséges intézkedések minden irányban arra nézve is megtörténtek, hogy a gyűjtendő adatokba másoknak, mint a nevezett miniszterium szakközégeinek, betekin- tésük ne lehessen. Semmi esetre sem kell te- hát az érdekelteknek attól tartaniok, hogy az általuk bementett adatokról akár a felvétel, akár a feldolgozás során vagy később illeték- telenek tudomást nyernének; s az esetben is, ha a statisztikai felvétel eredményeinek közzé- tétele kívánatosnak és szükségesnek mutatkoz- nék, ezt a kereskedelemügyi m. kir. minisz- terium csak oly formában tenné, hogy a nyilvánosságra hozandó adatokból valamely vállalat egyéni viszonyaira következtetni ne lehessen.

Hangsúlyozni kívánjuk ez alkalommal még azt is, hogy a kereskedelemügyi m. kir. mi- niszterium ezen tervbe vett felvétellel a leg- távolabbról sem kíván t. Cimednek üzleti tit- kaiba behatolni s ezért a felteendő kérdések csak olyanok lesznek, illetve csupán olyan adatok bementése fog megkívántatni, a me- lyeket t. Cimed üzleti érdekeinek bármiféle kockáztatása nélkül megadhat.

Hogy pedig t. Cimed már előre is tájé- kozást szerezhesen arról, hogy melyek lesz- nek azok a kérdések, a melyek az adatgyű- jtés szempontjából kívánatosnak mutatkoztak s a felvevő közegek mily adatokat fognak t. Cimedtől bekérni, e célból van szerencsénk a felvételnél használandó kérdőívet t. Cimednek azon kérelmünk mellett idecsatolva megkül- deni, hogy azt már most, előzetesen tanul- mányozni illetve annak egyes rovatait saját használatára azon célból kitölteni szivesked- jék, hogy annak alapján a felvétel eszközésére megjelenő miniszteri vagy kamarai közegnek a

lani, csak a házbérkrajcáradó emlegetését. Ez a mozgalom is olyan szereplőket vetett fel- színre, akiről eddig azt se tudtuk, hogy lé- teznek-e és most ime egyszerre kitűnt, hogy mennyire tudnak kiabálni. És miért kiabáltak, ugyan miért? Nem másért, csakhogy észreve- gyék őket, mint észrevette a szegény foltozó- cipészt a rabbi. Más haszna nem is volt a házbérkrajcár-mozgalomnak. És még az, hogy a szocialisták ismét elmondhatják, hogy a bur- zsoák nem törődnek a munkásnép terhével, nekik elég az, ha ők nincsenek megterhelve. Hát ez lett az instanciában befagyott házbérkraj- cár forradalom vége s most már csakugyan a szocialistáké itt is a tér, a kik azt mondják, hogy — igenis fizetnek házbérkrajcárt, ha törvényes alapon kérik tőlük; de viszont a törvény határain belül küzdeni fognak a fi- zetés ellen, a meddig csak lehet.

Egyelőre fel is függesztették a házbérkraj- cár adó beszédét, pedig hát olyan adózó járt elől a jó példával a befizetést illetőleg, mint maga a — főispán.

— Hja, ő teheti! — szólnak erre a to- rony alatt, a hol már valóságos Mahomed- koporsójának tartják a fizetésemelést, mely a házbérkrajcáradó és a szervezési szabályren- delet jóváhagyása között lebeg, mint Maho- med koporsója ég és föld között.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A legszebb jutalom.

(Válasz Gizikének.)

A sok költő lanttal kezében
Hirre vágyik, kincset keres;
S vetélkedve dalban vagy észben,
Dicsőségre, babérra les.

Mit ér a hir, mit a dicsőség?
Babér és kincs mit ér nekem?
Mind kapzsiság s hívságos bőség;
Nyomot nem hagy a lelkemen.

Néha-néha egy-egy kis versem,
Lelkem könyje, ha megjelen,
Nem szülte azt hiú vágy, verseny;
Szülőanyja: szent érzelem.

Nem kell, hogy azt más is megértse —
Csak néki szól az én dalom . . .
És ha megérti lelke mélye:
Legszebb nekem e jutalom! . . .

Fis-Kalisch.

Heti krónika.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Rabbit akart választani a zsidók hitköz- sége. És jöttek próbaszónoklatra a rabbijelöl- tek. Egynek a szónoklata különösen megtet- szett a gyülekezetnek. Hallgatták ájtatosan és dicsérte mindenki. Csak egy ember volt, a ki a sárga földig és kézzel-lábbal tiltakozott a jósága ellen. Ez az ember egy szegény fol- tozó cipész volt, kit a gyülekezetben eddig ki sem vett észre. De most észrevették a rabbi- jelölt kortesei és a korteslakomára is meghiv- ták. A lakomán azután bemutatták a rabbi- jelöltnek, a ki barátságosan tudakozódott, hogy szolgál az egészsége és úgy hozzávetőleg meg- kérdezte azt is, hogy:

— Ugyan mondja kedves hitsorsosom, mért nem tetszett magának az én szónokla- tom? Hiszen mindenki meg volt elégedve vele, csak maga kiabált ellene.

— Nü, felelte a foltozó cipész, ha én nem kiabáltam volna, észrevett volna-e engem a rabbilében s ülnék-e én most itt ennél a lakománál?!

Hát így vagyunk azzal a házbérkrajcár- mozgalommal is, melylyel e héten tele volt a város és sehol semmi mást nem lehetett hal-

bekérendő adatokat minél kényelmesebben és gyorsabban megadhassa.

A felvételeket ugyanis közvetlenül a helyszínen erre a célra kiküldendő miniszteri vagy kamarai közegek eszközlik annak idején, a kik jövetelükről t. Cimedet mindenestre idejekorán értesíteni fogják; a miért is az idecsatolt kérdőív t. Cimednek csupán előzetes tájékoztatására szolgál.

Az itt hangoztatott s a felvétel eszközlésénél irányadó elvek teljes mértékben meggyőzhetik t. Cimedet arról, hogy a kereskedelemügyi m. kir. miniszteriumot az adatgyűjtésre csupán iparfejlesztési és semmi másféle rejtett célok nem vezérelnek, a miért is teljes bizalommal megkérjük t. Cimedet, hogy ezen előzetes tájékoztatás szolgáló közleményünket, mint a felvétel eszközlésére t. Cimednél az előre bejelentendő időben megjelenő miniszteri vagy kamarai közeget bizalommal fogadni s neki a minden üzleti titok mellőzésével bekérendő adatokat a lehető legpontosabban megadni sziveskedjék, hogy az illetén, teljes bizalommal nyert s hazai iparunk fejlesztése érdekében összegyűjtött adatok tényleg iparunk mai tényleges állapotának hű tükrét adják, hogy tehát a belőlük nyerhető tájékoztatás csakugyan egy gyakorlatilag rendszeres iparfejlesztés alapját képezhesse.

Pécsett, 1899. évi június 28.

A pécsi kereskedelmi és iparkamara nevében:

Dr. Záray Károly s. k. Ullmann M. Károly s. k.
titkár. keresk. tan., alelnök.

Babérfa és koldusbot.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. augusztus 5.

Holtei Károly Eduárd — egy rég elhunyt színműirő megható jelenetekkel illusztrálja azt a sanyargó nyomort, kétségbeesítő küzdelmet a létért, melyet a művészvilág tagjainak a törpéktől fel az óriásokig szenvednie kell.

A törpék sorsa az örök sanyaruság, míg az óriások elérik pályájuk zenithjét, s ott megállapodnak, míg rajtuk nem üt az aggkor s aztán haladnak visszafelé a lejtőn, elkövetkezik a visszafeljődés nehéz ideje, melynek egyetlen jelszava: a lemondás!

Ezeknek vigaszt nyújt azonban most már a nyugdíj élvezetének enyhítő tudata, szívüket örökké tartó meleggél ápolja az élvezett dicsőség napjának halványodó sugara,

Szóval sehogyse akar unalmassá lenni az uborkaszazon. Folyton jön egy vagy más izgalmas és érdekes eset s különösen, ha gyárilag gyártják a szenzációt, akkor igazi lefordulás áll elő.

Lám a mocsai emberkinzás felköltötte az utolsó falucska ambícióját is és Kutjabagosról, Kikericsről, Bugacról és egyebekről örvendő telegrafálják meg a lapoknak, hogy végre ott is történt emberkinzás, csendőri brutalitás, szolgabírói önkény és egyebek!

Sőt nálunk Baranyában is csináltak e héten egy ilyen esetet, a melyet aztán a hírlapírói tisztesség nevében sikerült alaposan villággá kürtölni és egész héten emlegetetté tenni.

Megvolt a Petőfi-ünnep is. Petőfi félszázados halálának évfordulóját megünnepeltük országszerte; megünnepítették Budapesten, Segesváron és Pécsen. Nagy volt és fenséges ez ünneplés; annál nevetségesebb azonban azok távolmaradása, kiknek a hivatalos Magyarországot kellett volna képviselniük az ünnepen s kik fürdőzéssel, gyengélkedéssel, vendégek fogadásával s egyéb ily gyenge okokkal mentették ki távolmaradásukat. Pedig hát ott hagyhattak volna fürdőt, gyógymódot és vendégeket, mert az ország ünneplésében oly nagy lett Petőfi, hogy oly parányok, a minők ők, csak levett kalappal állhatnak meg előtte.

mely csak a művészszel enyészik el, tűnik az örök sirba.

De jaj a törpéknek, kiket a kegyetlen sors arra predesztinált, hogy rövid ideig, pályájuk legalsó lépcsőfokán, egy parányát élvezhessék a nagyok dicsősége fényugarának, aztán a végzetüktől arra kényszerítetnek, hogy visszatérjenek a művész élet csalóka fényű délibábos gyönyöreire mellől a hétköznapi életbe, hol nem enyhíti a nyomort a bohémia, hol nem multság a koplalás, hanem a nélkülözés teljes súlyával nehezedik a szenvedő vállaira!

Keserű csalódás, borzasztó ébredés ez egy édes álom lány karjai közül. Örjítő mélységben tátongó örvény, melybe kegyetlenül zuhan bele az, ki véletlenül megcsuszlik a művészet sikós lejtőjén!

*

Egy levél érkezett ma a hatósághoz. Azaz nem levél, bélyeges irás; folyamodvány. Bekerült ez is a többi ügydarab közé, az iktató, kinek a napi póstával száznál is több darab megy át a kezein, egykedvűen ütötte rá az érkező és számozó bélyegzőt, s mint megannyi aktának a rövid kivonatát, ezt is beirta a rubrikás könyvbe:

»Özv. Selmeci Jánosné Borús Emma segély iránti kérvénye.«

Aztán elvitték az aktát az előadóhoz.

Nem vagyunk jövendőmondók, nem vádolunk senkit, de nem tartjuk lehetetlennek azt sem, hogy a kérvényező özvegy asszony, ezzel a lakonikus háttérrel kapja vissza bélyeges irását:

»Folyamodó kérelmével elutasítottik« stb.

Persze a hivatalos gépezet, mely a körülményeknél fogva, nem ismer és nem is ismerhet különbséget, sem irgalmat vagy szánalmat, melyhez naponként özönével érkeznek a segély iránti kérelmek: nemutalványozhatja egyre másra a pénzbeli adományokat.

A humanizmus szempontjából azonban — mely ugyan nem sokat lendít a nyomorgók sorsán — nagyobb figyelmet érdemel ez a folyamodvány, melynek írója valaha jobb napokat látott, élvezte a művészet terén a nagyok dicsőségének halvány sugarát, de sorsa őt is pályája legalsóbb fokára praedestinálta, honnan vissza kellett térnie a hétköznapi életbe.

Kitűnik ez ríktó színekkel a kérvényből.

»Szébb napokat éltem valaha — írja a folyamodó — fiatalabb éveimben azok között állottam, kiknek csekély fizetésükért, nyomorgó helyzetükért kárpótlást nyújt a közönség lelkesedése: a taps. Színész voltam.

Node jobb is, hogy távol voltak a hivatalos körök, mert akkor csupa loyális tósztt hangzott volna a magyar Tyrteusz ünnepe utáni diszbanketten. És nem is volt oka a hivatalos világnak, hogy nagyon törje magát az ünnepegen való megjelenés után, hiszen nem dicsőíthettek volna mást, csak egy halott költőt, a ki se főispán, se miniszter nem volt.

Ezzel az ünnepélyvel kapcsolatosan a polgármester megint kitalálta, hogyan lehet spórolni a város pénzével? Ugyanis a lehető legolcsóbb papíron, litografált meghívón hívta meg a városatyákat a pécsi Pétfői-ünnepre. Miskor, ha egy főispánt bucsuztattunk, ujad fogadtunk, vagy a keresztes pók és harmatrendű közetek vizsgálatára alakult tudós társaság tagjai jöttek el hozzánk: drága meghívókat bocsájtottunk ki. De hát, hogy ne lehetne ezeken spórolni: gondolta a város üres kaszájának sorsát szíven hordó polgármester és nyomban meg is próbálta ezt a Pétfői-ünnepély meghívójával. Az ujtás be is vált, mert az ünnepélyen a felkrajcáros papirosu meghívók dacára is megjelentek a városatyák, hanem remélhetőleg alkalmazni fogja ezt a polgármester ur egyébkor is, majd ha főispánt bucsuztattunk vagy minisztert fogadtunk. Mert a spórolás, az a fő, hazafiság, rang és méltóság, az mellékes.

Volt egy nagy halottja is ennek a hét-

1872-ben Vándory Imre (?) szintársulatánál kezdtem el pályámat mint énekesnő Oroszában, majd később három év múlva Egy szintársulatához kerültem, hol néhány évig mint primadonna voltam szerződötve.

Egy súlyos betegségem, mely hangomtól megrabolt, arra kényszerített, hogy bucsut mondjak pályámnak, s ott hagyjam a színészetet.

A kérvény többi részében aztán elmondja életének további folyását, s ebből kitűnik, hogy a folyamodó lelépve a színészet rögzős pályájáról, előbb Békés-Csabára ment nevelőnőnek, onnan később elkerült Budapestre, ahol annyira küzdött a nyomorral, hogy huzamosabb ideig a kórházban szenvedvén, onnan elszegődött cselédnek — állítólag — egy grófnál szolgált, kit azonban nem nevez meg.

A nyolcvanas évek közepén megismerkedett egy Selmeci János nevű asztalos legénynyel, a későbbi férjével. Hosszu volna mindazt leírni, mit a szerencsétlen asszony kérvényében nyomorának ecsetelésére felemlít, bár nem érdektelen, mert a legmerészebb fantázia is meghökken egy pillanatra, ama viszontagságoktól, melyeket a folyamodó állítólag átélt.

Már tíz évvel ezelőtt Baranyában lakott Selmecyné a férjével, kitől két gyermeke van. Az egyiket csak két évvel ezelőtt temette el, a másik — leánya — a fővárosban szolgál.

Férje már öt évvel ezelőtt elhalt Mármaros-Szigeten, a hova rokonai látogatására utazott, miközben a vonaton szívszélhűdés érte.

Nem közönséges a kérvény befejezése sem:

»Tudom, hogy kérelmemmel talán a színészegyesülethez kellett volna fordulnom — írja — de sajnos, állításaim valóságát hiteles okmányokkal nem tudom igazolni, hiszen az én időmben nem volt még divat színész-népnek bizonyítványt adni.«

Hát igaz, hogy a szegény asszony terjedelmes folyamodványához, férjének halotti levelén és szegénységi bizonyítványán kívül nem csatol egyebet, de könyörgése oly természetes, oly közvetlen, hogy állításának valóságában kételkedni nincs ok.

Hiszen az a bizonyos hivatalos gépezet ugy sem az egykori színésznőt a viszontagságos életet élt egyént, hanem a szenvedő, segítségére szoruló özvegyet tekinti a folyamodóban.

Valamint ahhoz sem fér kétség, hogy adott alkalommal, méltánylást igénylő esetekben, sohasem marad csukva az ajtó a könyörgők előtt!

nek. E Kovács Gyula, a legkitünőbb magyar tragikus halt meg, egész váratlanul. A Petőfi-ünnepén még Jókai »Apotheosis«-át szavalta; azután (nehogy a szedő azt szedje: ettől) rosszul lett és lelkét felvitte magához a magyarok Istene, hogy ott dicsőíthesse Petőfit s vigyen hirt a nagy költőnek ünnepeléséről.

A nagy világban még mindig a Dreyfus-per kísért. Minél később kezdik Rennesben a revíziót, annál több lesz az előzetes leleplezés, ugy, hogy a végtárgyaláson nem lesz mit leleplezni s az elveszti minden érdekességét. A románok fegyverbarátságot kötöttek az aradi román püspök beiktatásán és közlelednek hozzánk, mint a szászok a Petőfi-ünnepélyen. Belgiumban megbukott a kormány s a francia külügyminiszter Oroszországba utazik, hogy Miklós cárt a német-francia barátság miatt megvigasztalja.

Vagyis ez a hét megint elég gazdag volt arra, hogy még mindig dicsérhettük az uborkaszazont és nem unatkoztunk mi városban rekedt szegény halandók sem, hát még a nyaralók és fürdőzők.

Csak hogy mig nekünk a szórakozásunk nem került semmibe, addig az ő multságuk eredménye — sok borsos számla lesz!

Kövágó Ors.

Hirek.

Pécs, 1899. augusztus 5.

Szárnyakon a városon át.

(A havi bucsu.)

Ma reggel óta különféle népviseletű csoportok tették népessé az utcákat, ájtatos és buzgó énekük elvegyült a reggeli tiszta léghelyben a magasan röpködő pacsirták danájával s fel-felszáll az Urhoz hála-imájuk.

Lassu menetben, hosszú sorokban térnek be lelkészeik vezetése alatt a székesegyházba, imát rebegnek ajkaik, aztán felmennek a havihegyre, a fogadalmi templomhoz.

Közel száz éve annak, hogy óriási vész pusztította Pécs lakóit, a pestis, melynek pusztító hallatára ma is még elsápadnak az arcok s remegés fogja el a lelkeket. S ekkor fogadták meg az emberek, hogy Istennek tetsző cselekedetet visznek véghez, felépítik a »fogadalmi« templomot, melynek minden egyes követ, minden kanál vakolatát nem kocsik, vagy szekerek, hanem emberek, asszonyok, ifjak és aggok szállították gyalogszerrel, kézi erővel a Havi-hegyre. S azóta bucsujáró helye ez a baranyaiaknak, hova minden évben Haviboldogasszony napján elzarándokolnak, hálát adva a Mindenhatónak, hogy megóvta eddig őket a pusztító véstől, esdekelnek, hogy oltalmába vegye őket a jövőben is.

Ma természetesen már más színe volt ennek a zarándoklásnak, mert mint közel száz évvel ezelőtt az óriási szikladarabokat és köveket, úgy ma élelmi szereket, bábos ládákat és nagy köcsögökben az üdítő uborkalevet szállították a Havihegyre, hogy a fáradt processiók enyhét találjanak ájtatosságuk elvégzése után, hogy Haviboldogasszony napjának meglegyen az ünnep, a bucsu színezete.

De meg is volt.

Minden évben csak egyszer látni annyi embert együtt a Havihegyen, mint ma, midőn a zarándoklók és a kíváncsiságból felrándult városiak hullámozó tömege, valóban festőies látványt nyújtott, magasztos lélekemelő képet a vecsernye és az utána felhangzott ájtatos dal:

Maria, mater nostra, ora pro nobis!

S midőn e sorok napvilágot látnak, lassan oszladozni kezd az ájtatos népek nagy tömege szerte a városban, hogy pihenő helyet keressenek maguknak az éjszakára, bár sokan közülök ott hálnak meg a havi hegyen, a fogadalmi templom körül.

S holnap reggelre, midőn utra kelnek a processiók, vége szakad a szent zsolozsmának, csak valami édes, lágy áhitatra ragadó tömjén illat marad meg a hegy körül, míg azt is el nem sodorja a hétköznapiasság szele!

(A nevelő és a bonn.)

Már megint csipognak a verebek. Valami furcsa, pikáns kis históriát, mely állítólag itt történt meg a mi görbe városunk szürke falai között, s mely fényes bizonyítéka annak, hogy nyáron is vannak szerelmes emberek.

Volt egy fiatal, heves vérű nevelő — Pécssett — így mondja a fáma — ki midőn végig vezette buksi fejű tanítványait a sétatéren, ismeretséget kötött egy bonn-nal, ki a maga részéről mindennap a déli órákban látható volt egy szőke haju kis fiuval.

A bájos kis bonn, kinek csakhamar megtetszett a csinos nevelő, módját tudta ejteni, hogy minél többször egyedül találkozhassék szeladonjával, mit nagyban elősegítettek a gyermekek, kik sajtóságot pajtáskodási hajlamukkal csakhamar összebarátkoztak.

Ki tudja, mióta készült ez a szerelmi kettős, melynek utolsó jelenete most játszódott le a napokban.

Az összebarátkozott gyermekek mamái elmentek fürdőzni, a papák pedig a hivatalokban izzadtak, s ezt az időt használta fel a szerelmes paedagogus pár, hogy — egyesüljenek.

Megszöktek!

Ezt látszik legalább igazolni az a néhány szó, melyet valamelyik kíváncsi veréb ellesett a rendőrség ablakszirtjén ülve, midőn a feljelentő papa a boszuságtól remegő hangon mondta.

— Képzeld biztos ur! Haza jövök délből. Minden ajtó nyitva... a gyerekek egyedül... a cseléd a piacon volt... az a himpellér nevelő megszökött!

S nemsokára előkerült hasonló panaszszal annak a szőke fűrtű kis fiúnak a papája is.

Ez ugyan eddig még ugyszólván semmi. Megszökött egy nevelő meg egy bonn, kik szerelmesek voltak egymásba.

De tudják kérem, mi történt?

Tegnap reggel megkerült a nevelő ur, visszajött s alázatosan bocsánatot kért az önkényes szabadságért; a kis bonn pedig tegnap délből ismét látható volt a szőke kis fiuval a sétatéren. Egy cseppet sem változott, csak arca volt a szokottnál halványabb, s valami mélabus hangulat sugárzott szemeiből.

Ugyan mi történhetett a nevelő ur és a bonnal?

(Jelenet a rendőrségnél.)

Bizony a mi komoly képű toronyaljánk, ahol csak úgy duskálkodnak a hivatali urak a busabbnál-busabb »bűnügyekben«, gyakran színhelye vidám jeleneteknek is, mint például ma délelőtt, midőn egy rendőr valami tizenkét-tizenhárom éves fiatal leányt terelve maga előtt, beállított a rendőrbiztos elé, katonásan szalutálva:

— Biztos urnak alásan jelentem, ez a kis lány lopott.

A lány — ki nem idevaló, hanem valamelyik sváb faluról került be havi búcsura, nem értvén a rendőr szavait, csak csendesen pityereg. Aztán a következő dialog fejlődik közöttük és a rendőrbiztos között:

Biztos: Hát hol loptál?

A leány: Pwas nett!

Biztos: Persze, hogy nem akarsz róla tudni. Nahát egy-kettő add ide, amit loptál.

A leány: Én kérek nem loptál.

Biztos: Még tagadod is. Ugy is becsukatlak.

A leány (sirva fakad): Én nem loptál. Enyémtől lopta el falaki mein Briettaschl!

Biztos: Hát levelet sikkasztottál?

A leány: Nem sikkasztottál. Jemand hat mein pénzt weg'gnomen!

Erre aztán már a biztos is figyelmes lesz s a támadt babiloni zavarból végre kiérti, hogy a szerencsétlen kis lány voltaképen nem tolvaj, hanem káros. Amint felfelé igyekezett a Havihegyre, valami enyveskező bácsi elszerzte a pénztárcáját.

— Hát minek hozta be maga ezt a leányt, — fordul most a biztos a rendőrhöz — hiszen bejött volna ez szegény magától is.

A rendőr fontosságának teljes tudatában jelenti:

— Lopott, kérem alásan!

— Ördögött lopott. Hiszen tőle csente el valaki a pénztárcát.

— ?!

— Ez a panaszos nem tolvaj!

— Hát kérem — szabadkozik a kardhoz kötött ur, én nem tehetek róla. Ott állt az istenadta a Havi hegy derekán, aztán egyre azon nyavalygott, hogy asszondja:

— Ik bin bestolen!

Azt hittem, hogy tán lopott, oszt nem tud eligazodni, hogy hun van a városháza, hát behoztam!

A naiv rendőrt, meg a kis leányt utnak eresztették, a zsebtolvaj iránt pedig megindították a nyomozást.

Ugyan, az be fog e jönni önként a havi hegyről a torony alá?

Kötve hiszszük!

Horkai Elemér.

Napirend 1899. augusztus 6-án és 7-én.

Naptár: vasárnap, aug. 6. — Róm. kath.: Urunk színvált. — Prot.: Ur színv. — Görög-kel.: (jul. 25.) Anna. — Zsidó: Ab 30. — Nap két 4 óra 46 perckor; nyugszik 7 óra 27 perckor. — Hold két 5 óra 4 perckor reggel; nyugszik 7 óra 27 perckor este. Ujhold 1 óra 14 perckor délután. — Hétfő, aug. 7. — Róm. kath.: Kajetán. — Prot.: Kajetán. — Görög-kel.: (jul. 26.): Hermoleusz. — Nap két 4 óra 47 perckor; nyugszik 7 óra 23 perckor. — Hold két 6 óra 8 perckor; nyugszik 7 óra 48 perckor este.

Időjárás. Kilitás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz, meleg idő, zivatar várható. Tűzoltók nyári ünnepélye az Abbáziában vasárnap d. u. 4 órákor.

Tornaegylet nyári ünnepélye a jótékony nőegylet helyiségében vasárnap d. u. 4 órákor.

Városi rendkívüli közgyűlés hétfőn d. e. 9 órákor.

— (Városi rendkívüli közgyűlés.) Pécs szab. kir. város törvényhatósági bizottsága folyó hó 7-én (hétfőn) délelőtt 9 órákor rendkívüli közgyűlést tart. A közgyűlés tárgya a pécsi m. kir. honvéddapródiskolában a jövő 1899—1900-ik tanévre üresedésbejövő két alapítványi helyre bemutatandó ifjak kijelölése.

— (Elzárták a vízvezeték.) A városi Tanács ma a következő hirdetményt adta ki: »Tekintettel a folyton tartó nagy szárazságra s ezzel összefüggésben a Tettye-forrás vízmennyiségének apadására, továbbá azon körülményre, hogy a figyelmeztetések dacára is a lakosságnak nagy része még mindig pazarolja a vizet, azon helyzetbe jutott a város hatósága, miként a vízvezeteki viznek akadálytalan kiszolgáltatását rendkívüli intézkedések nélkül tovább eszközölni már nem képes; a miért is a tűzbiztonságra, a közegészségügyre s azon célra való figyelemmel, hogy mindenki a nap bármely részében is az üde vízhez hozzá férhessen, alulírott tanács a fentforgó elháríthatlan kényszerhelyzetben ideiglenesen a következő intézkedések keresztülvitelét rendelte el: 1) A még mindig tapasztalható vizpazarlás megszüntetése végett az összes magánvízvezetékek utcai főcsapjai elzáratnak. 2) A házi szükséglethez megkívántató vízmennyiség kiszolgáltathatása végett pedig a meglévő 48 közkúton kívül még 55 ideiglenes közkút fog felállíttatni, úgy, hogy azokhoz mindenki lehetőleg könnyen hozzáférhessen. 3) A közkútak — a magánvízvezetékek elzáratását megelőzőleg — legalább egy nappal előbb állíttatnak fel.«

— (Himen táblája.) A pécsi állami anyakönyvvezetői hivatalnak házassulandók kihirdetési tábláján a következő új jegyespárok nevei olvashatók:

Futó József, rk., Pécs — Vucsics Vilma, rk., Pécs;

Krausz Sándor, izr., Pécs — Blumenstock Katalin Gizella, izr., Német-Bóly;

Balogh József, rk., Pécs — Tóth Anna, rk., Pécs;

Szaim Konrád, ág. ev., Pécs — Mischl Teréz, rk., Pécs;

Légrádi János, ev. ref., Pécs — Imre Etelka, ev. ref., Pécs;

Gothard József, ev. ref., Pécs — Kelemen Katalin, rk., Pécs;

Zwieback Sándor, izr., Pécs — Spitzer Róza özv. Király Fülöpné, izr., Révfülu;

Friedl Mátyás, rk., Pécs — Hartmann Anna, rk., Pécs;

Szentgyörgyvári János, rk., Pécs — Bekker Anna, rk., Pécs.

— **(A cséplőgép áldozata.)** Az árpádi kis-hajmás pusztán történt a napokban, — mint értesülünk — hogy *Weiland* József ottani lakos buzájának cséplése közben *Kreiner* János, az egyik »adogató«, oly közel ment a cséplőgéphez, hogy a transmissió-kerék elkapta a bal kezét, melynek hüvelykujját szétlapította. A szerencsétlenül járt embert beszállították a községbe, ahol szerencsére épen ott időzött a körorvos, ki azonnal gyógykezelés alá vette Kreinert, kinek talán még meg lehet menteni hüvelykujját, melynek csak első íze zúzódott össze, az új másik részében a csont épen maradt. Az iránt, hogy nem terhel-e valakit mulasztás, megindították a vizsgálatot.

— **(Sebes hajtás.)** Tegnap este kilenc óra tájban egy fiakker vágatva robogott a Széchenyi-térről a ferenciek utcájába és ott elütött egy öreg asszonyt. Az elütött asszony, kit *Schuk* Katalinnak hívnak s az Erzsébet-utcában lakik, szerencsére csak könnyű sérülést szenvedett és minden segítség nélkül ment haza lakására. A sebesen hajtó fiakkeros pedig elhajtott a baleset színhelyéről, mielőtt a számát felirhatták volna.

— **(A kosár miatt.)** *Schreiber* Antal kőműves már régebb idő óta udvarolt egy tejáros nőnek. Az udvarlást egész komolyan vette és az volt a szándéka, hogy életársává teszi az asszonyt. Az azonban, mikor előrerukkolt tervével, kereken kikosarozta és kérte, hogy ne tisztelje meg többé a látogatásával. De a szerelmes ember nem birt el-

lenállni szive vágyának; ma délelőtt ismét elment a megye-utcai kis tejcarnokba és ott a tejárosnőt ismét forró szerelmével kezdte untatni. Mikor pedig az kiutasította, a szerelmes ember olyan erőszakosan lépett fel, hogy rendőrt kellett hívni és azzal parancsoltatni ki imádottja lakásából. A kosár miatt most tehát a szerelmes kőműves a bíróság elé kerül.

— **(Havihegyi bucsu.)** Tegnap este valóságos népvándorlás volt a városból a havihegyre, melyet már több ezer vidéki bucsus szállott meg. A hegy egész fényárban uszott s a kápolnában az éjszaka folyamán folyton tartott az éneklés és imádkozás. Ma reggel hat órakor *Troll* Ferenc vál. püspök vezetése alatt körmenet ment a székesegyházból a havihegyi Kápolnához, hol szentmise és prédikációk tartattak magyar, német és horváth nyelven. A körmenet kilenc órakor jött vissza a székesegyházba, a havihegyen pedig egész nap folyt a bucsuvásár és ünneplés, miközben a festői öltözetű vidéki nép, nagy csapatokban tarkítva árasztotta el a város utcáit. A bucsut délután 6 órakor vecsernye fejezte be, mely után a bucsusok haza indultak.

— **(Felhívás a szőlősgazdákhöz.)** A m. kir. földmívelésügyi miniszter rendeletet bocsájtott ki, melyben a hatóságokat a következő felhívás kibocsájtására s annak a községekben való nyilvános kidoboltatására utasítja:

»A közeledő szüreti idényre tekintettel felhivatnak a szőlősgazdák és szőlőtermelők, hogy a szüret alatt szigorúan tartózkodjanak

attól, hogy a frissen sajtolt vagy erjedésnek induló mustba akár destillálás, akár gyengítés vagy higitás céljából vizet öntsenek. Ama szőlősgazdák vagy termelők, kiknél az esetenként megejtendő vizsgálat vizezett mustot talál, huszonöt forinttól száz forintig terjedő pénzbírsággal fognak sújtatni.«

— **(Utóállítás.)** Az állandó vármegyei utóállító bizottság ma délelőtt tartott Vadnai Jenő polgári elnök elnöklete alatt ülést a Scholz-féle sörházban. Az utóállításon a honvédség részéről Horváth őrnagy, Kelz százados és Gidofalvy ezredorvos, a közösök részéről Martinek százados, Tyrezka főhadnagy, Papanek hadnagy és Scholz ezredorvos vettek részt. A járás képviselőjében az utóállításon Forray Valér tb. főszolgabíró jelent meg. Utóállításra kilenc állításköteles jelentkezett, kik közül hat bevált katonának és 15 keresetképtelen apa, kik közül hetet elutasított a bizottság, mert ezeket keresetképeseknek találta.

— **(Ha a biciklista tanul.)** *Molnár* József kereskedősegéd tegnap este lámpánélküli biciklin tanult biciklizni. Nem csoda hát, ha balesetet okozott s elütött egymásután két asszonyt. *Samu* Katalin és *Vince* Mari, arányosi lakosnők voltak a baleset áldozatai, kiket az ügyetlen biciklista úgy elütött, hogy az egyik a karján, másik a lábán sebesült meg. A rendőrség áttette az ügyet a bírósághoz.

— **(Eltévedt gyerekek.)** Az a nagy népjárás, mely ma volt a havihegyi búcsú alkalmából, a rendőrségnek a rend fenntartása

Éppen ideje volt, hogy utasaink menhelyet találjanak, mert alig hogy bekötötték a lovakat a házikó melletti istállóba s alig hogy a társaság férfitagjai biztonságba helyezhették a podgyászt, recsegve-ropogva törtek meg a támadt szélviharban a hegyi tisztás faóriásainak ágai, melyek rövid idő alatt áthághatlan torlaszokat emeltek a hegyi utakon. Közben annyira besötétedett, hogy a menekültek alig voltak képesek egymást felismerni s a szakadatlan dörgéstől pedig hangot nem lehetett hallani. Összehúzódtak a menház egy sarkába s szivszorongva várták a borzasztó vihar csendesülését.

Egy óra mulva aztán lassacskán alább szállt a vihar ereje s a menydörgés már csak mint távoli moraj hallatszott, de a tovább menetelre azért gondolni sem lehetett, mert az eső még egyre zuhogott s az égen egy tenyérnyi kékség sem látszott, melyből várható derülésre lehetett volna következtetni. Így telt el három óra is, melyet az utasok türelmetlen várakozásban töltöttek s végre eljött az est.

A férfiak kimentek széjjel nézni, Elli pedig búsan ült az ablak melletti ósdi karosszékekben s gondolkozva tekintett a szürke égboltra. Éppen ily sötét, borongós volt e pillanatban az ő lelki állapota is, mint azok az ólomszínű felhők. Olyan reménytelen szomorúság vett rajta erőt, melyet hiába igyekezett vidám külső alá rejteni, mert érezte, hogy valami szokatlan, rendkívüli történt vele, kételkedni kezdett önmagában, vajjon szereti-e még Oszkárt?

Tudta, hogy szerette Oszkárt s ez az érzés boldogsággal töltötte el, de viszont érezte azt is, hogy amióta

öregem, ha a te leányod megszeretné az én Alfrédomat, én azonnal ötvenezer tallért adnék a fiataloknak, hogy Alfréd szép háztartást rendezhessen be magának s tisztességesen megélhessen. Tudod, a fejembe vettem, hogy a két gyerekből egy párt csinálók.

— Nagyon szép tőled kedves sógor, de

— Te nem szeretnéd a te norvégiaidat elereszteni?

A tudós kinézésű úr néhányszor köhintett s ujjával belenyúlt a gallérja alá, mintha lélekzés-nehézségben szenvedne.

— Kedves sógor! — kezdte rövid szünet után, be kell vallanom, hogy azt a fiatal embert az utóbbi két év alatt úgy megszerettem, mintha fiam volna. Kiterjedt ismeretei vannak s e mellett igen jószívű, bár eme két tulajdonságával sohasem dicsekszik. Úgy vettem észre, hogy az én Ellim iránt mélyebb érzéseket táplál a szívében s ismervé az embert, tudom, hogy csalódást nem birna túlélni, Alfréd ellenben sokkal jobban kibírja a kosár kellemetlenségeit. Előtte nyitva áll a világ; ő a mi jogászesztélyeink ünnepelt hőse s a legelőkelőbb családok leányai között válogathat.

— Az igaz! — mondta Hillmann bankigazgató, nem minden büszkeség nélkül — mindamellett igazán sajtóságnak tartom, hogy szívesebben látsz egy idegen embert vödül, mint unokaöcsédet.

— Ne vedd rossz néven, de azt hiszem, hogy az én leányom nagyon egyszerű nevelésű és polgáris a te Alfrédodhoz, míg Sivertson doctor éppen neki való férj lenne. Nem közönséges, de egyszerű komoly férfi, akit te is bizonyára megszeretnél, ha közelebből ismernéd.

mellett még azzal is dolgot adott, hogy eltévedt gyermekeknek a szülei keresését tette szükségessé. A városházára két eltévedt falusi gyereket, a budaikülvárosi őranyára pedig hármat vezettek be a rendőrök. A gyermekek a nagy sokadalomban elmaradtak szüleiktől, kikre azután nem birtak rájuk találni. Az eltévedt gyermekeket természetesen a rendőrség vette pártfogásába, míg szülei értők mennek.

— **(Épül a város.)** Pécs egyre épül, szépül. Erre mutat legújabbán az is, hogy megint egy csomó építkezési kérvény érkezett be a Tanácshoz. Az építkezési kérelmek tárgyában f. hó 10-én helyszíni szemle tartatik s azután az építkezési bizottság fog az építkezések ügyében javaslatot hozni.

— **(Postamester kerestetik.)** Megyénk Nagy-Kozár községében egy harmadosztályu postamesteri állás van üresedésben. Pályázati ajánlatok három hét alatt a pécsi posta- és távirdaigazgatóságához adandók be.

— **(Két mulatság.)** Holnap két nyári ünnepély is lesz. A pécsi önkéntes tűzoltóegyesület Abbaziában, az Új-sörgyárban tartja igen fényesnek ígérkező nyári ünnepélyét. A pécsi Torna-Egyesület a jótékony nőegylet deák-utcai kerthelyiségében szintén nyári ünnepélyt rendez holnap, mely az előjelekből ítélve szintén igen sikerült lesz.

— **(Ötvenéves jubileum.)** Holnap üli meg Dömel Nándor, szoba- és díszfestő, működésének ötvenedik évfordulóját. A jubiláns festő köztisztviselőként áll Pécsen, hol állandó lakos volt hosszú és érdemes pályája

alatt s nagy családot nevelvén fel, úgy is mint ember, úgy is mint jó férj és családapa megelégedetten tekinthet vissza szép multjára. Ő volt a régi színház díszletfestője is és munkái a legjobb hírnévhez juttatták. Legutóbbi munkája, melyet épen jubileumára fejezett be, a főreáliskola dísztermének festése, mely olivzöld alapon német renaissanceban készült.

— **(A kik nem akarnak katonának lenni.)** Csak *negyvenhat* azok száma, kik mint 1878., 1877. és 1876. évbéli hadkötelesek, jobbnak látták elveszni az ismeretlenség homályában, mint felhuzni az angyalbört és tetejébe magukra akasztani a bornyut, meg a zakundpakkot! Most nem rég akasztották ki a nevüket a vármegyén, hogy akár-melyik puskaporszagtól irtózó legény megtudja, hogy őt, mint teljesen ismeretlen helyen tartózkodót tartják nyilván s jelentkezzen az illetékes hatóságnál utóállításra, mire a legények olvasva becses nevüket, azt szokták mondani:

— Nem ettem kefét!

Pedig jó lesz ám derék hadfi jelöltek mielőbb kibujni az ismeretlenség jóttevő homályából, mert különben baj lesz. Azok a pléhgalléru katona bácsik nem ismernek ám tréfát, s ha eljön október hó elseje, elmúlik az utóállítások ideje, az ismeretlen helyen tartózkodó legényeket katonaszökevényeknek keresztelik el s aztán, ha megcsipik valamelyiket — no nem akarunk fenyegetődni, kérdezenek csak meg egy öreg bakát, az körülményesebben el tudja mondani, hogy mi szokott a makacs »bundás«-nak kijárni! Az ismeretlenség homályában elvesztett hadkötelesek szép gárdája, különben az alábbi:

Aszman József Ádám, Cserni Ferenc, Dvoracsek Béla Fliss, Habjanec József, Háblát

Vilmos, Jung Antal, Kovács József, Martinek József, Putzl József, Petsiak Antal, Studt Fülöp, Tomasovszky Károly, Wenci József, Cséka Rezső, Kovács János, Kubát Ferenc, Pap István Buchbinder, Lakatos János, Sáska István, Kovács György, Szakály János, König Ferenc, Krainer Lajos, Kosznik Ferenc, Pollák Rudolf, Grosz Lipót, Hudák János, Kovács József, Schanker János, Morgenstern Náthán, Kajdi Jakab, Pavurek József, Cerszaloger József, Hosznik Antal, Juha Ferenc, Kapistek István, Kornuka József, Siska József, Menté Ignác, Nameska Ferenc, Peschiak Ferenc, Schneider János, Sikarec Adolf, Svetina Jakab, Zvischenberger József.

— **(Égő buza-kazal.)** A napokban egyik szomszédos községben hatalmas zivatar dühöngött. Alig hangzott el az egyik villámot követő dörgés, már másik villám cikázott végig a menybolton s utána óriási csattanás hallatszott. A villám a községi szérüs kertben csapott le, hol egy buzakazalt gyújtott fel, melyet azonban a szélcsendben alázuhogó zápor csakhamar eloltott. A káros csak másnap reggel, midőn a szérübe ment, vette észre az őt fenyegetett veszélyt, de szerencsére csak lényegtelen kárt okozott a gyújtogató villám.

— **(Álkuicsos cselédleány.)** Meier János pécsi, szigetkülvárosi lakos ma délelőtt panaszt emelt a rendőrségnél, hogy tegnap este, míg ő a Tettyén járt családjával, *Herzmann* Zsófia nevű cselédje álkuics segítségével bement a lakásába s feleségének téli köpönyegét, valamint egy fiókban volt nyolc forintot ellopta, aztán kerekét oldott. A leányt most keresik, annál is inkább, mert arra is kíváncsi

Atyja egy jómódu norvégiai kereskedő, ki fiát szintén a kereskedelmi pályára szánta, melyhez azonban Oszkár a legcsekélyebb kedvet sem érezte. A mint középiskolai tanulmányait elvégezte, a régi nyelvek tanulmányozásába merült s nemsokára a christianiai egyetemre iratkozott be, ahonnan tudomány-szomja ide hozta hozzánk. Miután német családnál keresett lakást és ellátást, én örömet ajánlottam fel neki hazamat s mondhatom, nem volt okom megbánni, sőt örömmel tapasztaltam, hogy az én Ellim és a fiatal tudós között oly barátságos viszony fejlődött, melyet a szerelem nyomon szokott követni. Ekkor jött a te Alfrédod —

— És ez volt a rendzavaró, a fekete szarvú ördög — kacagott jóízűen a bankigazgató.

— Bizonyos mérvben: igen, válaszolt a tanár elfogultan. Mert látod Hillmann, én bizonyosan tudom, hogy Elli szerette a fiatal tudóst, míg csak Alfrédod meg nem ismerte, kinek külső előnyei elől természetesen háttérbe szorult az én szerény tudósom minden jó tulajdonsága. S ez az, ami engem nyugtalanít, annál is inkább, mert nem akarok egyik udvarló pártjára sem állani, szabad választást akarok leányomnak engedni.

— Ez az én véleményem is. Csak semmi kényszer, mikor házasságról van szó. De miért nem nyilatkozott eddig a te védenced, hiszen elég ideje volt erre?

— Valószínűleg arra várt, míg doctorrá promoválják. Nos, ezt el is érte a tavasszal, de ekkor érkezett meg Alfréd s azóta Oszkár még sokkal bátortalanabb, mint annakelőtte volt. Most valószínűleg jobb időkre vár

s nem tudja magát végleg elhatározni, mert atyja egyre levelekkel ostromolja, melyben haza hívja.

— Ez lenne a legjobb, — mondta a bankigazgató szánalmas mosolylyal — mert itt úgy sem terem számára több labér. Meglátod öregem, hogy az én fiam lesz a győztes.

A tanár válaszolni akart, de ebben a szándékában megakadályozta feleségének kiáltása, mely lépteik gyorsítására intette a beszélgetésükbe elmerült s hátra maradt férfiakat, azonkívül észrevették, hogy a vezetők is gyorsabb lépésre serkentik a hegyászó lovakat.

— Mi az? — kérdezte a tanár sietve.

A hegyi tájkép ezalatt teljesen megváltozott. Szürke, ködszerű felhőfátyol borult a hegyromra, a legcsekélyebb szellő sem lengette a faleveleket s míg a nap sugártalan, sárga fémlapként tekintett alá, olyan hőség terjedt el a hegyen, mely megnehezítette a lélegzést is. A hegyászó lovak félve, prüszkölve dugták össze hosszúsörényes fejüket s minden jel arra mutatott, hogy a páratelt felhők-ből rövid idő múlva óriási vihar és zápor fog alászállani.

Mindjobban beborult az ég s a támadt sötétséget csak a fel-felvillanó villám fénye világította meg. Éppen midőn a kis társaság a hegycsúcson ily eshetőségekre számítva épült »menház«-hoz ért, óriási villám cikázott végig az égbolton, melyet rövid idő múlva ropogó dőrej követett. Együttal felhőszakadásszerű zápor alakjában ömlött a víz a felhők-ből. Egyike volt ez ama iszonyu hegyi zivataroknak, melyek ezen a vidéken szélsőséggel támadnak s nem csekély veszéllyel fenyegetik a gyanutlan turistákat.

a rendőség, hogy a cseléd miként jutott az álkulcs birtokába.

— **(Elveszett.)** Ma délelőtt a Tettye-utcán egy ezüst női karék elveszett. A becsületes megtaláló kéri, hogy az elveszett ékszert adja át a rendőrségnek.

— **(Mailáth püspök családi ünnepe.)** Mailáth Gusztáv erdélyi püspök és édes anyja, özv. Mailáth Györgyné szül. báró Prandau Stefánia, zárt családi körben a napokban ünnepelték meg Bakócán névünnepeket, mely alkalommal a hálaadó misét maga az erdélyi püspök szolgáltatta, kinek Hukk György igali plébános és Áronffy Ferenc pécsi káplán segédkezett. Mailáth püspök körülbelül három hetet szándékozik Bakócán tölteni.

— **(Megtámadott biciklista.)** Thurn Ede pécsi lakos tegnap este kirándulást tett kerékpáron és szerencsésen el is jutott Görcsönyig, ahol fordítva egyet kormányrudján, hazafelé taposta a kereket. Amint azonban beért a városba, a hadapródiskola körül két becsipett suhanc megtámadta, kik közül az egyik egy hatalmas karót tartott a kerékpár elé, melynek a kiránduló nekiszaladt s leesett a gépről, miközben nem csekély zúzódást szenvedett a jobb karján. De a suhancok nem elégedtek meg ennyivel, hanem durva röhögés és káromkodás között ütlegelni kezdték a leesett fiatalembert, ki csak úgy tudott menekülni, hogy hosszabb kirándulásakor magánál hordani szokott revolverét a támadókra fogta, kik ekkor kereket oldottak. A durva tréfálkozók ellen megriadították a nyomozást s ma délelőtt el is csíptek egy Veres Antal nevű téglahordót, ki azonban tagadja, hogy tegnap a szigetkülvárosban járt volna. Hogy az elfogott téglahordó mennyiben ludas, azt majd kideríti a rendőség.

— **(A szerelem és az alsó-sétátér.)** Maholnap nálunk szinte egymástól elválaszthatlan fogalom lesz ez a kettő. Az alsó-sétátér a nyári meleg idő beállta óta valóságos »Hotel garnie«, ahol a legkülönbözőbb fajtájú vegyes párok áldoznak a szabad szerelem istenének, bár — és ez a hiba — az alsó-sétátér nem szükölködik tisztességesen sétáló publikumban sem. Tegnap este is tisztogatást tartott a rendőség az alsó-sétátéren, mely alkalommal két igen bizalmas téte-á-tétet zavart meg s négy szerelmes párt ugrasztott szét. A »hölgyeket« természetesen igazolás végett beszállították a torony alá. De a tisztogatást végző rendőrök mást is jelentettek, amit mi csak »fentartással« közlünk, mert nem akarjuk elhinni. Azt beszélt a rendőr — de persze leplezetlenebbül — hogy látott ő ott néhány »tekintetes« urat is kacsalódni, kik nem a mi hirhedt sétányunkra valók. No-no! Csak nem tette át az aglegények klubja főhadiszállását az alsó sétátérre?! Ez igazán — rossz lehet!

— **(Nyári ünnepély.)** A pécsi cipész-, timár- és bőrkészítő-munkások szakszervelete folyó hó 20-án (vasárnap) a Novák-féle vendéglő kerthelyiségében (Gyár-utca 7.) saját alapja javára szavazatokkal, szini-előadással és tánccal egybekötött Nyári ünnepélyt rendez. Az ünnepély egész tartama alatt világpósta közlekedik. — Konfetti- és serperintin dobálás. Azon hölgy, ki ezen az ünnepélyen legtöbb levelezőlapot elad, ugyisintén, a ki legtöbb levelet kap, jutalomban fog részesülni. A zenét Korodj Károly közkedvelt népzene-

kara szolgáltatta. Belépti-dij személyenkint: előre váltva 25 kr., este a pénztárnál 30 kr. Jegyek előre válthatók: Csapó István (volt Murányi) cukrázdájában (Király-u.), Petrovics Dezső fodrász-üzletében (Kálvária-u. 20), és Novák János vendéglősnél (Gyár-utca 7.) Az ünnepély kezdete délután 4 órakor; a szini-előadás este 8 órakor. Kedvezőtlen idő esetén az ünnepély 8 nappal később tartatik meg. Ez alkalommal színre kerül: »A szegénylős.« Vigjáték 2 felvonásban. Szereplők: Petrovics Dezső, Bernhard Imre, Leipan Anna, Leitermann József, Leitermann Józsefné, Gaál Mihály, Misits Dömötörné, Heller Antal, Kovács Géza, Matics Antal és Hovorka Gyula. Műsor után tánc.

— **(Bizottsági ülés.)** A város vízvezetési bizottságát folyó hó 11-én (pénteken) délután 3 órára a városháza közgyűlési termében tartandó értekezletre hívta ma össze a polgármester. Az ülés tárgya lesz az ismét föllépett vízhiány orvoslására teendő intézkedés és a végleges vízmű kérdése.

— **(Szerelem és ortografia.)** Leedsben, Angliában, a 27 éves Miss Mrud Ethel Spencer jelent meg a bíró előtt, hogy George Arundel mérnököt házassági ígéret megszegése miatt felelősségre vonja. A pörös felek három évvel ezelőtt Man szigetén ismerkedtek meg és azóta számtalan szerelmes levelet váltottak, míg a fiatal ember ez év április havában a viszonyt hirtelen fölbontotta. A mikor a miss a szakítás okát kérdezte, a mérnök azzal felelt, hogy a miss nem áll a műveltség ama fokán, melyet jövőbelijétől megkívánna kell. A missnek emlékeznie kell rá, hogy hányszor figyelmeztette őt helyesírási hibáira. A szép leány erre a goromba védekezésre elájult, de azonnal magához tért, a mikor a bíró 100 font sterling kártérítésre kötelezte a hűtlen udvarlót, hogy a faképnél hagyott leány szívbéli sebeit meggyógyítsa.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1899. augusztus 5. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 62.4 (emelkedő.)

Hőmérsék = 20.2 °C

> maximuma: 29.9 °C

> minimuma: 16.8 °C

Párányomás: 14.3 mm.

Relatív nedvesség: 82.

Felhőzet: 4° Cirr. NE.

Szélirány s erő:

Csapadék 24 órai:

Száraz, meleg.

Dr. Czirer.

Művészet, irodalom.

○ E. Kovács Gyuláról. A kolozsvári nemzetiszínház tagjai emléksorokat irtak a váratlanul elhalt E. Kovács Gyuláról. Bihari Ákosnak — a pécsi színtársulat volt tagjának megemlékezése így hangzik:

»Mi volt nekünk Ő?

Ha az Uristen az ő mindenható erejét az én lelkembe öntené — akkor talán — nem akkor sem tudnám én azt az elmondani, hogy mi volt nekünk Kovács Gyula? A mi szemünkfénye! — A mi büszkeségünk! A mi birodalmunk! A mi erősségünk! A hogy XIV. Lajos mondta: »L'etat c'est moi!« Ugy mondhatta el magáról Ő: »A kolozsvári Nemzeti Színház én vagyok!«

Öt évvel ezelőtt Kolozsvárott voltam

vendégszerepelni. Örömmel vártam a percet, a mikor vele megismerkedhettem. Diák éveimben nagyon sokszor láttam őt a váradi színházban, de mindig úgy néztem fel rá, mint egy legendás hősré, mint a mythosok világverő, diadalmas bajnokaira. És mikor ott álltam szemtől-szemben Ő velem, hevesebben lüktetett az agyam, lázasabban dobogott a szívem és olyan nagy zavar vett rajtam erőt, hogy elfelejtettem a tulajdon nevemet és azt találtam mondani:

— Én E. Kovács Gyula vagyok!

— Hát akkor én ki az Isten csudája volnék? — kérdezte ő.

Kékültem-zöldültem és alig bírtam egy néhány értelmetlen szót motyogni.

Ő — látva nagy zavaromat vagy felindulásomat, — jóságosan megveregette a vállamat és bátorítani kezdett:

— Nem baj az, édes fiam! Voltam én is így a nagy Egressy Gáborral szemben, a mikor egy nagy társaságban úgy szólítottam, hogy: »édes atyám!«

Lelkes szemei nem fénylenek többé, beszédes ajkai örökre elnémultak, de a míg e földön magyar színész él, — Ő is élni fog örökkön-örökké!

TÁVIRATOK.

— **Megcáfolt zendülés.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Konstantinápolyból hivatalosan megcáfolják, mintha Albániában zendülés tört volna ki.

— **Lezuhant léghajó.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Antwerpenből jelentik, hogy egy hadmérnöki léghajó két tiszttel a Scheldebe zuhant. Egy gőzhajó kimentette őket.

— **Földrengések közel és távol.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Kaposvárott reggel hét óra 27 perckor tompa moraj kíséretében néhány másodpercig földrengést éreztek. Voelkermarktban ma délelőtt földrengés volt.

— **Dreyfus-ügy.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Párisi lapok szerint Münszter német nagykövet tegnap hosszan értekezett Waldeck-Rousseauval. — Mercier és Piquart Rennesbe utaztak. — Rennesben ma osztják ki a végtárgyalásra szóló jegyeket.

— **A miniszterelnök Bécsben.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Széll Kálmán miniszterelnök Bécsbe utazott.

— **Teleszky István meghalt.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Teleszky István, igazságügyi miniszteri államtitkár, meghalt. Az elhunyt Porges Ede, a középkereskedelmi iskola megalapítójának sógora volt s így halála a pécsi Porges-családot is gyászba borította.

Gabona-árak.

Hivatalosan feljegyeztettek Pécs szab. kir. város 1899. évi augusztus hó 5. napján tartott hetivásárán.

Az árak métermázsánként számíttatnak.

Buza új 7.60—8.10; ó — — — —; kétszeres új 6.60—6.20; rozs — ó — — — —; új 5.50—5.80; árpa új 4.80—5.10; tavaszi 5.80—6.20; — zab tavaszi 5.—5.20; új — — — —; búkköny — — — —; kukorica ó 5.20—5.30; széna 1.50—1.80; szalma 1.—1.20; zsup — — — —.

Kínálat: közép, mintegy 300 gabona-kocsi volt a piacon.

Budapesti börze.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. augusztus 5.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, májusra: 8.43; októberre: 8.75. — *Tengeri*: 4.77. — *Rozs*: 6.68. — *Zab*: 5.88.
Az értéktőzsdén az árai a következők: Osztrák hitelrészvény: 388.10. — Magyar hitelrészvény: 392.50 — Államvasut: 351.50.

Nyilt-tér.

Mint hogy a tavasz clórehaladásával csecsemőt, gyermeket és felnőttet egyaránt fenyeget a járványok veszélye, ismét csak a minden alkalommal hálásan fogadott

MOHAI**ÁGNES-forrásunk**

vízének használatát ajánljuk. Egyrészt mert olcsó, igen kellemes és tiszta ivóvíz lévén, a tavaszi és nyári évszakokban kedvelt élvezet-szerként szerepel, másrészt mert dús szén-sav-tartalmánál fogva, specifikus óvószer is a tífus, cholera és a gyermekek tífus-szerű tavaszi-nyári hasmenése ellen. Ehhez járul még, hogy a csecsemőt is megvédi az ilyenkor nagyon veszélyes hurutos bélbántalmak ellen, míg szoptatója e víz használata folytán nagyon kedvező összetételű és bőséges tejet nyer. A már meglévő gyomor- és bélhurutot gyermekeknél és felnőtteknél gyógyítja. Kélmesen hatván be szén-savánál fogva a gyomor és bél idegeire; a gyermekek lázas megbetegedéseinek pedig nélkülözhetetlen, hűtő, húgyhajtó és a szomjat csillapító hatásánál fogva.

— Kedvelt borviz. —

A mohai Agnes-forrás
kezelősége.

Főraktár:

Édeskuty L.

cs. és kir. udvari szállító

BUDAPEST, V., Erzsébet-tér 8.

Kapható minden gyógytárban,
fűszerkereskedésben és vendéglőben.

◆◆◆◆| Évad május 1. — szept. végéig.

Gleichenberg gyógyhely.

Javallat:
a gége, a légző-
és az emésztő-
szervek megbete-
gedéseiben.
Ellen-javallat:
aszakór.

Gyógyeszközök: Lúgsavas-
muriatikus források, savó, tehén-
és kecske-tej (száraz takarmá-
nyozás), kefir, fenyő- és gyógy-
tani belégzések, források por-
lasztás külön fülkékben, pneu-
matikus kamara, szénsavas acél
és pezsgő-fürdők, hidegvíz-
gyógyintézet.
Felvilágosítások és ismertetések
ingyen.
Lakásrendelések a
Gleichenbergi gyógyigazgató-
ságnál.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.**Üzlet-ház bérbeadás.**

Siklóson, a sáncz-utca 9. sz. alatti
üzletház (kávémérés),

mely áll 6 szoba, 2 konyha és mellék-
helyiségekből, f. é. október 1-től bérbe-
adandó.

Bővebbet a tulajdonos **Nagy Fe-
rencz** vendéglősnél Siklóson, hegy-utca
28. szám alatt.

Keveset használt**'Helical' kerékpár**

eladó.

Czim a kiadóhivatalban.

BERGER-féle GYÓGYÍTÓ**KÁTRÁNY-SZAPPAN**

tehtélyes orvosok ajánlják, Európa legtöbb Államában
fényes sikerrel alkalmazzák

mindennemű bőrkétség

ellen, nevezetesen idült pikkely-sömör, korsz-
s elősdi kútegek, ugyazintén orr-rezesség,
étvar, tagydag, lábizzadás, tej- és szakáll-
korpa ellen. A Berger-féle kátrányszappan
tartalmazza a fa-kátránynak 40%-át és min-
den egyéb, a kereskedelemben előforduló kátrá-
nyszappanoktól lényegesen különbözik.
Csak azok elkerülése végett határozottan Berger-féle
kátrányszappan megrendelése a az ismert védjegyre való
figyelmeztetés kéri. Idült bőrbetegségeknél sikerrel
alkalmaztatik a kátrány-szappan helyett a

Berger-féle gyógy-kátrány-kénszappan
A gyengébb kátrányszappan az

ARCBOR TISZTÁLATANSÁGA

eltávolítására a gyermekeknek valamennyi fejbetegségei
ellen felülmúlhatatlan bőrtisztító mosdó és fürdőszappan
mindennapi használatul szolgál a

Berger-féle glicerín-kátrány-szappan

25% glicerín tartalommal és finom illattal.
Ára minden fajnak használati utasítással együtt
darabonként 36 kr., 6 darab 1 frt 90 kr.

A többi Berger-féle szappanokból különösen kiemelendők:
Benzoe-szappan a bőr finomítására, bőrszappan
pattanások ellen. **Carbol-szappan** a bőr simítására, kóro-
helyeknél és mint fertőtlenítő szappan, Berger-féle fenyő-
fürdő-szappan és fenyő-pápa szappan, Berger-féle gyer-
mek-szappan a zsenge kor részére (25 kr.)

Berger-féle Potrosulfol-szappan

rossz orr, kiütés, bőrvizkettség és arcvörösség ellen,
szeplo szappan igen hathatós,

Berger-féle kénés tejszappan

mitesszer és arctisztatlanság ellen. Tannin szappan láb-
izzadás és hajkihullás ellen.

Berger-féle fogszappan köcsögben

1. sz. rendes fogaknak, 2. sz. dohányosoknak. Ára 30 kr.,
a legjobb fogtisztító szer. A többi Berger-féle szappanok-
kat illetőleg utalunk a röpiratokra. Csak Berger-féle
szappanokat kell kérni, miután számtalan hatástalan
utánzatok vannak. Gyár és főraktár:

G. Lell & Comp. Troppau.

Ezenjellel kitétele a nemzetközi gyógyszerkiállításán Bécsben 1883.

Kapható: minden pécsi és magyarországi
gyógyszertárban.

Zacherlin

Nem zacskóban.

Egyedül csak üvegekben valódi!

Ez valóban biztos és alapos segítség mindenféle rovarirtáshoz.

Pécsett kapható: Alt és Böhm, Angyal Lajos, Berecz Károly,
Clemente Antal, Dobszay Antal, Eizer János, Gyimóthy Gyula,
Herdlein Lajos, Hollósi Adolf, Kacsokovits Géza, Geltsch & Graef,
Klobucsár M., Lang Herman és fia, Lehner János, Márkus Simon,
Mautner Mór, Mitzky Mór, Molnár János, Obetko Zsigmond, Póth
Gábor, Preindl Gyul., Özv. Reeh Vilmosné, Reinfeld A., Ifj. Rézbányai
János, Schäffer Adolf, Schäffer Andor, Simon János, Sperl Vilmos,
Spitzer Jakab, Spitzer R., Spitzer Sándor és fia, Wallerstein R.
utóda, Weber Ferencz, Wertheimer Ch. Pécs-bányatelep: Gebhard
István, Gross L., Königstein M. Baranya-Szabolcs: Diamant Adolf,
Pollák Gábor. Dombóvár: Burger Ede, Kacsokovics Jenő, Pauncz
Sámuel és testvére, Spitzer Imre. Mohács: Auber Nep. János, Bach-
rach Győző, Ehrenfeld Antal, Freund és társa, Präzlmayr A.,
Stranczinger Gyula, Toldy Ignác. Német-Bóly: Kann Lipót. Szent-
Lőrincz: Engel Vilmos, Gebauer Tivadar. Villány: Gyimóthy Jákó,
Weingoldner Rudolf. Vörösmart: Thury Dénes.